

ΡΕΠΟΡΤΑΖ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΝΔΡΟΣ

Μέχρι τον Πρωθυπουργό της χώρας έφτασαν εργαζόμενοι του ΚΑΠΕ (Κέντρο Ανανεώσιμων Πηγών και Εξοικονόμησης Ενέργειας, ΝΠΙΔ εποπτευόμενο από το υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας), με επιστολή υπογεγραμμένη από τη συντριπτική πλειοψηφία τους (από τους 93 υπογράφουν 81 εργαζόμενοι), προκειμένου να δοθεί οριστική λύση σε μια εκκρεμότητα που ταλανίζει τόσο τους ίδιους όσο και το Κέντρο επί μία επταετία και για την οποία οι διοικήσεις του Κέντρου και οι διάφορες πολιτικές ηγεσίες του ΥΠΕΝ αδιαφόρησαν και αδιαφορούν πλήρως.

Όπως αναφέρουν οι εργαζόμενοι, το 2013, λόγω των μνημονιακών απαιτήσεων, το ΚΑΠΕ, παρά το γεγονός ότι αποτελεί αυτοχρηματοδοτούμενο, αυτοδιοίκητο Οργανισμό με έσοδα τα οποία προέρχονται κατά 90% από τα ευρωπαϊκά και διεθνή ανταγωνιστικά ερευνητικά προγράμματα και μόνο κατά 10% από κρατική χρηματοδότηση, κλήθηκε αναπάντεχα να υπαχθεί στις ρυθμίσεις του στενού δημόσιου τομέα και να εντάξει το προσωπικό του στις διατάξεις του ενιαίου μισθολογίου.

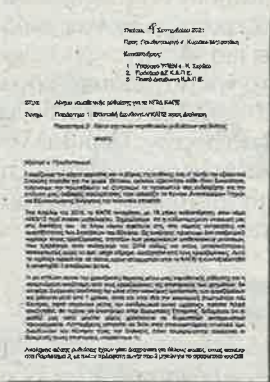
Η μνημονιακή «μετακίνηση»

Οι τότε διοικήσεις του Κέντρου, όλων των αποχρώσεων, είχαν σοβαρές νομικές ενστάσεις όχι μόνο λόγω της θεσμικής *suī generis* πραγματικότητας του ΚΑΠΕ αλλά και διότι αυτή η υπαγωγή, αντί της ζητούμενης εξοικονόμησης δημοσίων πόρων, θα επέφερε μειωμένη απορρόφηση ευρωπαϊκών κονδυλίων, αφού οι περισσότεροι από τους μισθούς των εργαζομένων του ΚΑΠΕ χρεώνονται στα διεθνή και ευρωπαϊκά έργα που αναλαμβάνει. Επιπροσθέτως, βάσει των μισθολογικών χρεώσεων, προκύπτει και ο συντελεστής των «overheads», τα οποία καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος των Γενικών Εξόδων του ΚΑΠΕ. Σύμφωνα με τις διοικήσεις εκείνης της περιόδου, μια τέτοια «απότομη» μετακίνηση του ΚΑΠΕ από

ΚΑΠΕλο 10.000 ευρώ σε 93 εργαζομένους

Τους χρεώνουν αναδρομικά μετά τη μνημονιακή υπαγωγή τους στον δημόσιο τομέα - Τι ζητούν με επιστολή τους προς τον Πρωθυπουργό οι επιστήμονες του Κέντρου Ανανεώσιμων Πηγών και Εξοικονόμησης Ενέργειας (ΚΑΠΕ)

Η επιστολή που έστειλαν στον Πρωθυπουργό οι εργαζόμενοι στο ΚΑΠΕ, ζητώντας σχετική νομοθετική ρύθμιση για την επίλυση, τουλάχιστον, του θέματος ενός «χρέους» που φορτώθηκε ερήμην και αναίτια στις πλάτες τους

ένα επιτυχημένο παράδειγμα αυτοχρηματοδοτούμενου φορέα, ανταγωνιστικού σε διεθνές επίπεδο, σε μια δημοσίας λογικής δομή θα μεί-

ωνε την ανταγωνιστικότητά του με δυσμενείς επιπτώσεις στη διεκδίκηση και υλοποίηση διεθνών και εθνικών ερευνητικών τεχνολογικών έργων.

Παρά τις σοβαρές αυτές ενστάσεις, και υπό το καθεστώς έντονων πιέσεων και μιας οριζόντιας λογικής υπαγωγής στο ενιαίο μισθολόγιο, ύστερα από 15 μηνών καθυστέρηση, τον Απρίλιο του 2014, σε μια δραματική συνεδρίαση του ΔΣ του Κέντρου, η πλάσπηγα έγειρε στην υπαγωγή του προσωπικού στις διατάξεις του ενιαίου μισθολογίου, και μάλιστα με αναδρομική ισχύ.

Η αναδρομικότητα αυτή της υπαγωγής είχε ως αποτέλεσμα για τους εργαζομένους τη δημιουργία, ερήμην τους, ενός λογιστικού αναδρομικού «χρέους» επιπλέον των μνημονιακών μειώσεων των μισθών τους. Το «χρέος» αυτό, 10.000 ευρώ κατά μέσο όρο ανά εργαζόμενο, εγγράφηκε το 2014 στον ισολογισμό ΚΑΠΕ καθώς και στους μεταγενέστερους ισολογισμούς, χωρίς ωστόσο να

έχει, μέχρι σήμερα, αναζητηθεί. Αφορά δε και όσους έχουν αποχωρήσει από το ΚΑΠΕ ή συνταξιοδοτηθεί ή μεταταχθεί ή αποβιώσει έκτοτε.

Το «αναδρομικό χρέος»

Οι εργαζόμενοι τονίζουν ότι η μη επίλυση του θέματος του αναδρομικού αυτού «χρέους», μέσω μιας νομοθετικής ρύθμισης, έχει ως συνέπεια την αναμενόμενη αναζήτησή του από αυτούς. Μια τέτοια εξέλιξη θα έχει δυσμενείς συνέπειες όχι μόνο στην οικονομική κατάσταση τους, και μάλιστα ύστερα από επτά χρόνια, αλλά και στην ίδια την οικονομική βιωσιμότητα του Κέντρου, αφού σημαντικό μέρος του θα πρέπει να επιστρέψει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Με απλά λόγια, οι εργαζόμενοι θα κληθούν να επιστρέψουν από τον οικογενειακό τους προϋπολογισμό ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό χρημάτων, το οποίο όμως κατά το μεγαλύτερο μέρος του δεν θα οδηγη-

θεί στο δημόσιο ταμείο της χώρας αλλά στα ταμεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και άλλων διεθνών οργανισμών (χωρίς οι ίδιοι να το έχουν ζητήσει) δεδομένου ότι από αυτά τα ταμεία προήλθαν οι μισθοί τους.

Και με επιπλέον μεγάλα ερωτήματα: Αν τελικά δρομοποιηθεί η αναζήτηση αυτού του «χρέους», η διοίκηση του ΚΑΠΕ οφείλει αυτομάτως να το επιστρέψει στα προγράμματα στα οποία χρεώθηκαν οι μισθοί των εργαζομένων εκείνο το 15μηνο; Είναι όμως λογιστικά ανέφικτη η επιστροφή αυτή, δεδομένου ότι τα προαναφερθέντα προγράμματα ύστερα από μία επταετία έχουν κλείσει οικονομικά. Και αν δεν είναι εφικτή αυτή η επιστροφή, τι νομικές και επιχειρησιακές συνέπειες θα έχει κάτι τέτοιο για το ΚΑΠΕ με βάση το Ευρωπαϊκό Δίκαιο; Λεπτομέρειες επεξηγούνται σε σχετική επιστολή των διευθυντών του Κέντρου προς τη Διοίκηση, στην οποία τεκμηριώνονται αναλυτικά οι δυσμενείς αυτές επιπτώσεις.

ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Οι εργαζόμενοι και οι χειρισμοί της Διοίκησης

Οι εργαζόμενοι ισχυρίζονται ότι η παρούσα Διοίκηση αντί να διευθετήσει το τόσο σοβαρό αυτό θέμα σε συνεργασία με την πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΝ, εξαχνεί τον ρόλο της στο να το εργαλειοποιεί, δημιουργώντας κλίμα ανασφάλειας σε μια εξαιρετικά δύσκολη περίοδο για κάθε εργαζόμενο της χώρας. Σύμφωνα με τους εργαζομένους, οι διοικούντες σήμερα το ΚΑΠΕ μοιάζουν να μη συνειδητοποιούν ότι το Κέντρο αποτελεί ένα σύγχρονο ενεργειακό κέντρο διεθνούς αναγνώρισης και με πολυδιάστατο ερευνητικό και τεχνολογικό έργο, λόγω της δουλειάς του προσωπικού του, ερευνητικού, επιστημονικού, διοικητικού. Οτι είναι οι εργαζόμενοι που έχουν υποστηρίξει διαχρονικά την Πολιτεία όχι μόνο στο να εκπληρωθεί αλλά και να υπερβεί τους φιλόδοξους στόχους της ενεργειακής μετάβασης και της αντιμετώπισης της κλιματικής αλλαγής στη χώρα. Και ότι αυτό το προσωπικό, που σήμερα απαξιώνεται, με την υψηλού επιπέδου κατάρτιση και εξειδίκευσή του συνεχίζει να διεκδικεί, να κερδίζει και να υλοποιεί σημαντικά ερευνητικά έργα, τα οποία, εκτός των πολύτιμων για τη χώρα αποτελεσμάτων τους, εξασφαλίζουν τους μισθούς Διοίκησης και εργαζομένων. Υπό αυτό το αδιεξόδο απέστειλαν, ως έσχατη προσπάθεια να ακουστούν, επιστολή στον Πρωθυπουργό και στον υπουργό ΠΕΝ, ζητώντας σχετική νομοθετική ρύθμιση για την επίλυση, τουλάχιστον, του θέματος ενός «χρέους» που φορτώθηκε ερήμην και αναίτια στις πλάτες τους. Υπογραμμίζουν ότι ανάλογης φύσης ρυθμίσεις έχουν γίνει διαχρονικά και για άλλους φορείς, με πλέον πρόσφατη αυτήν, προ μόλις τριών μηνών, για το προσωπικό του ΟΒΙ.